



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 332

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 19 mai 2010

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 185 din 2 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii	2-3	Decizia nr. 393 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (11), art. 11 alin. (1) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	8-9
Decizia nr. 250 din 16 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru	3-4	Decizia nr. 460 din 20 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 1073, art. 1075 și art. 1077 din Codul civil	10-11
Decizia nr. 330 din 23 martie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	4-6	Decizia nr. 507 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. 2 din Codul de procedură civilă	12-13
Decizia nr. 390 din 13 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	6-8	Decizia nr. 508 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată	13-14
		Decizia nr. 513 din 27 aprilie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. 1 și art. 673 ⁹ din Codul de procedură civilă	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 185**

din 2 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Oana-Georgiana Bidiuță în Dosarul nr. 2.709/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.709/302/2009, **Judecătoria Sectorului 5 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii.**

Excepția a fost ridicată de Oana-Georgiana Bidiuță într-o cauză având ca obiect o contestație la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul consideră că textul de lege este neconstituțional, deoarece prin acesta se instituie o procedură specială în considerarea calității de debitor a instituțiilor publice, procedură ce înlătură dreptul creditorului de a urmări silit, în intervalul de 6 luni menționat, bunurile aparținând domeniului privat al statului, supuse în mod normal regimului de drept comun. Se conferă, astfel, statului privilegiul de a amâna aprobarea sumelor din bugetele instituțiilor publice necesare executării obligațiilor de plată față de creditori, deoarece din economia dispozițiilor ordonanței criticate rezultă că executarea silită a obligațiilor de plată ale instituțiilor publice se poate face numai asupra resurselor bănești ale instituției, nu și asupra bunurilor mobile sau imobile, chiar dacă acestea se află în proprietatea privată a debitorului. Mai mult, includerea acestor sume în bugetul de venituri și cheltuieli al instituției publice rămâne la dispoziția ordonatorului de credite bugetare, acesta fiind singurul abilitat să întreprindă măsurile la care se referă art. 2 din ordonanță și să dispună efectuarea plății fără ca ordonanța să prevadă o sancțiune eficientă pentru nerespectarea acestor obligații. Textul criticat

contravine în primul rând art. 16 din Constituție, deoarece pune creditorii instituțiilor publice într-o poziție de inegalitate în raport cu alți creditori, primii neputând să uzeze de dreptul la executare silită decât după trecerea unui termen de 6 luni și chiar și atunci numai asupra resurselor alocate de la buget în acest scop. De asemenea, norma criticată contravine art. 44 alin. 1 teza întâi din Constituție, potrivit căruia dreptul de proprietate și creanțele asupra statului sunt garantate, respectiv proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege.

Judecătoria Sectorului 5 București consideră că excepția ridicată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 1 februarie 2002, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 110/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 300 din 5 mai 2007, prevederi ce au următorul conținut: *„Dacă executarea creanței stabilite prin titluri executorii nu începe sau continuă din cauza lipsei de fonduri, instituția debitoare este obligată ca, în termen de 6 luni, să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată. Acest termen curge de la data la care debitorul a primit somația de plată comunicată de organul competent de executare, la cererea creditorului.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (2) privind egalitatea în drepturi și art. 44 alin. (1) și (2) privind dreptul de proprietate privată și art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, s-a mai pronunțat, prin raportare la prevederile art. 44 alin. (2) din Constituție, prin Decizia nr. 938 din 23 iunie 2009,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 22 septembrie 2009, constatând că sunt constituționale. Cu această ocazie, Curtea a reținut că prin actul normativ criticat este protejat atât dreptul de proprietate al instituțiilor publice, cât și cel al creditorilor acestora, în egală măsură, de vreme ce instituția debitoare este obligată să facă demersurile necesare pentru a-și îndeplini obligația de plată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 16 alin. (2) din Constituție și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 22/2002 privind executarea obligațiilor de plată ale instituțiilor publice, stabilite prin titluri executorii, excepție ridicată de Oana-Georgiana Bidiuță în Dosarul nr. 2.709/302/2009 al Judecătoriei Sectorului 5 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 250

din 16 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Iulian Zbenghici în Dosarul nr. 12.621/302/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției de neconstituționalitate a depus la dosar o cerere prin care a cerut judecarea în lipsă și admiterea excepției.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 12.621/302/2008, **Tribunalului București — Secția a IV-a**

civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Excepția a fost ridicată de Iulian Zbenghici într-o cauză având ca obiect o acțiune în răspundere delictuală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că instanța de fond nu a făcut dovada susținerilor sale potrivit cărora reclamantul a fost citat să achite taxa de timbru stabilită prin rezoluție de către judecătorul de serviciu. În situația aplicării art. 20 alin. (2) teza finală din Legea nr. 146/1997, s-ar crea o situație contrară Constituției României și principiilor de drept, respectiv îmbogățirea fără justă cauză a Ministerului Finanțelor, cu consecința imediată a neconstituționalității prevederii legale și, prin urmare, suspendarea judecării recursului. În continuare, autorul arată că președintele completului de judecată nu a pus în discuția părților excepția invocată din oficiu privind netimbrarea acțiunii și, pe cale de consecință, președintele completului de judecată nu a vegheat la respectarea principiului contradictorialității, deși contradictorialitatea este o componentă a dreptului la apărare consacrat ca drept fundamental de art. 24 din Constituție.

Tribunalului București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, cu modificările și completările ulterioare, prevederi care au următorul conținut: „*Dacă taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantum legal, în momentul înregistrării acțiunii sau cererii, ori dacă, în cursul procesului, apar elemente care determină o valoare mai mare, instanța va pune în vedere petentului să achite suma datorată până la primul termen de judecată. În cazul când se micșorează valoarea pretențiilor formulate în acțiune sau în cerere, după ce*

a fost înregistrată, taxa judiciară de timbru se percepe la valoarea inițială, fără a se ține seama de reducerea ulterioară.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 24 din Constituție privind dreptul la apărare.

Examinând excepția, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru s-a mai pronunțat, prin raportare la art. 21 din Constituție, prin Decizia nr. 808 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, constatând că sunt constituționale. Astfel, Curtea Constituțională a reținut că nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, argumentarea și soluția reținute în decizia de mai sus își mențin valabilitatea și în prezenta cauză, inclusiv în ceea ce privește invocarea art. 24 din Constituție.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Iulian Zbenghici în Dosarul nr. 12.621/302/2008 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 16 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 330

din 23 martie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rio Bucovina” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.735/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde avocatul autorului excepției, lipsă fiind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul avocatului autoarei excepției, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.735/2/2008, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rio Bucovina” — S.R.L.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile criticate sunt „lacunare și dau dreptul organului fiscal să ia măsuri abuzive față de contribuabilul căruia îi atrage răspunderea solidară”, contravenind dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție. De asemenea, autoarea excepției consideră că textul de lege criticat „discriminează în mod evident pe cel chemat să răspundă solidar pentru că a dobândit de la un debitor active, față de terțul care nu plătește sumele datorate debitorului. (...) răspunderea solidară trebuind stabilită în limita culpei celui ce dobândește bunuri de la cel insolubil”. În continuare, arată că textul de lege criticat contravine și prevederilor art. 44 alin. (2) și (8) și art. 45 din Constituție.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, alegerea făcută de legiuitor cu privire la persoanele care trebuie să achite obligațiile restante ale debitorului este justificată de legătura strânsă dintre acestea și debitorul declarat insolubil, legătură creată în urma dobândirii în orice mod, cu rea-credință, de active de la debitor în cei 3 ani anteriori datei declarării insolabilității sau a provocării, în calitate de administratori, asociați și acționari, a insolabilității debitorului prin înstrăinarea sau ascunderea cu rea-credință, sub orice formă, a bunurilor mobile și imobile proprietatea acestuia. Diminuarea patrimoniului persoanelor responsabile de starea de insolabilitate a societății este, așadar, consecința firească a săvârșirii unor fapte culpabile, neputându-se reține că prevederile criticate încalcă dispozițiile din Legea fundamentală invocate de autorul excepției.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003

privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007.

Textul criticat are următorul cuprins:

— Art. 27 alin. (1): „(1) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil în condițiile prezentului cod răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a) persoanele fizice sau juridice care, în cei 3 ani anteriori datei declarării insolabilității, cu rea-credință, dobândesc în orice mod active de la debitorii care își provoacă astfel insolabilitatea;

b) administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea cu rea-credință, sub orice formă, a bunurilor mobile și imobile proprietatea acesteia.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) referitoare la neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (2) și (8) referitoare la dreptul de proprietate privată și ale art. 45 referitoare la libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 589 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 357 din 27 mai 2009, a statuat că dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 sunt constituționale. În esență, instanța de contencios constituțional a reținut că alegerea făcută de legiuitor cu privire la persoanele care trebuie să achite obligațiile restante ale debitorului este justificată de legătura strânsă între acestea și debitorul declarat insolubil. Aceasta deoarece au dobândit în orice mod, cu rea-credință, active de la debitor în cei 3 ani anteriori datei declarării insolabilității sau au provocat în calitate de administratori, asociați și acționari insolabilitatea debitorului prin înstrăinarea sau ascunderea cu rea-credință, sub orice formă, a bunurilor mobile și imobile proprietatea acestuia ori dacă controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul, în accepțiunea legii, caz în care patrimoniile acestora din urmă sunt atât de strâns legate cu cel al debitorului, încât de multe ori acestea chiar se identifică între ele.

Curtea a reținut că aceste texte de lege își găsesc aplicarea numai după data declarării insolabilității debitorului potrivit art. 176 din cod, dată până la care debitorul, respectiv celelalte persoane interesate, precum administratorul, asociații sau acționarii, pot face apărările pe care le consideră necesare pentru a evita situația ca societatea să fie declarată insolubilă.

De asemenea, Curtea a reținut că textele criticate nu încalcă art. 44 alin. (1)—(3) din Constituție, din moment ce diminuarea patrimoniului persoanelor responsabile de starea de insolabilitate a societății este consecința firească a săvârșirii unor fapte culpabile care au generat insolabilitatea societății.

În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 45 din Constituție, prin Decizia nr. 1.099 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 2 octombrie 2009, Curtea a statuat că, prin dispoziția legală criticată, statul nu descurajează inițiativa privată, din contră, creează pârgii pentru deblocarea plății unor debite datorate în circuitul economic. Statul încurajează concurența loială și respectarea dispozițiilor legale în mecanismul complex al economiei de piață, astfel că, acesta îndestulându-se în condițiile art. 27 din Codul de procedură fiscală, crește posibilitatea creditorilor persoanei juridice aflate în ipoteza Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței de a se îndestula cu sume de bani cât mai apropiate de valoarea celor pe care le datorează debitorul.

Soluția pronunțată de Curtea Constituțională, precum și considerentele pe care aceasta s-a întemeiat își mențin valabilitatea și în această cauză, întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice schimbarea jurisprudenței.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rio Bucovina” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.735/2/2008 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 23 martie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 390

din 13 aprilie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997
privind taxele judiciare de timbru și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992
privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Petrică Herăscu în Dosarul nr. 3.808/200/2008 al Judecătorei Buzău.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, întrucât taxa judiciară de timbru este o condiție legală pentru demararea unei proceduri judiciare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.808/200/2008, **Judecătoria Buzău a sesizat**

Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Petrică Herăscu într-o cauză având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele de lege criticate sunt contrare art. 16, 21, 24 și art. 146 lit. d) din Constituție, precum și art. 20 din Legea fundamentală raportat la prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, consideră că instanțele de judecată au obligația să soluționeze cauzele deduse judecătii fără a condiționa accesul la justiție de achitarea unei taxe de timbru. De asemenea, susține că cenzurarea excepției de neconstituționalitate de către instanța de judecată, în virtutea art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, reprezintă o îngrădire a accesului liber la justiție în materie de jurisdicție constituțională, singura instanță competentă în materia contenciosului constituțional fiind doar Curtea Constituțională.

Judecătoria Buzău consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, precum și ale art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004. Textele legale criticate se referă, în esență, la modalitatea de taxare a acțiunilor și cererilor evaluabile în bani, la principiul plății anticipate a taxelor de timbru și sancțiunile nerespectării acestuia, respectiv la competența instanței judecătorești de a respingere printr-o încheiere cererea de sesizare a Curții Constituționale în cazul în care excepția de neconstituționalitate ridicată este inadmisibilă, precum și la căile de atac împotriva încheierii menționate.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare și art. 146 lit. d) referitor la excepția de neconstituționalitate. Totodată, se consideră că sunt încălcate și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Curtea, prin numeroase decizii, s-a pronunțat în sensul constituționalității art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 în raport cu critici identice de neconstituționalitate. În acest sens amintim, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 865 din 16 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 562 din 12 august 2009, Decizia nr. 40 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 27 februarie 2009, Decizia nr. 421 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 5 mai 2008, Decizia nr. 354 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 771 din 24 august 2005, Decizia nr. 372 din 28 septembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 936 din 13 octombrie 2004, Decizia nr. 473 din 4 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 27 din 10 ianuarie 2005, Decizia nr. 499 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 31 ianuarie 2005, Decizia nr. 87 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 214 din 1 aprilie 2003, Decizia nr. 65 din 11 aprilie 2000, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 452 din 13 septembrie 2000, și Decizia nr. 245 din 23 noiembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 29 martie 2001.

În aceste decizii, Curtea a reținut că accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuate de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Atât obligația de plată a taxelor judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură, neexistând discriminări sau privilegii contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora.

De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

Din cele de mai sus, Curtea a stabilit că nu sunt încălcate nici prevederile art. 24 din Constituție.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri (spre exemplu, Decizia nr. 421 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 5 mai 2008), statuând, în esență, că aceste prevederi sunt constituționale, reprezentând norme de procedură pe care instanța care a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate este obligată să le aplice, în vederea selectării doar a acelor excepții care, potrivit legii, pot face obiectul controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, unica autoritate de jurisdicție constituțională. Această procedură nu face însă posibilă respingerea sau admiterea excepției de neconstituționalitate de către instanța judecătorească, ci doar pronunțarea, în situațiile date, asupra oportunității sesizării Curții Constituționale prin analiza condițiilor de admisibilitate prevăzute la art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992. Instanța de judecată are rol de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți, având obligația de a le respinge ca inadmisibile pe cele care nu îndeplinesc cerințele legii.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 și 20 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, precum și art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată de Petrică Herăscu în Dosarul nr. 3.808/200/2008 al Judecătoriei Buzău.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 393

din 13 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (1¹), art. 11 alin. (1) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (1¹), art. 11 alin. (1) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „RR Turism” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.599/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 29 septembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.599/3/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (1¹), art. 11 alin. (1) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Societatea Comercială „RR Turism” — S.R.L. din

București într-o cauză având ca obiect soluționarea apelului declarat împotriva unei sentințe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că aceste taxe nu ar trebui avansate anticipat de către părți, ci doar după soluționarea cauzei. Se arată că este încălcat dreptul la un proces echitabil, întrucât, neplătindu-se în prealabil taxa judiciară de timbru, acțiunea va fi respinsă ca netimbrată, fără a se mai putea pune concluzii pe fondul cauzei. Se mai apreciază că nu în toate cazurile acțiunile în realizarea dreptului tind la readucerea în patrimoniul reclamantului a unei valori patrimoniale, astfel încât nu s-ar justifica taxarea acțiunii la valoarea bunului.

Curtea de Apel București — Secția a VI-a comercială consideră că excepția de neconstituționalitate formulată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2 alin. (1) și (1¹), art. 11 alin. (1) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 29 iulie 1997, care au următorul cuprins:

— Art. 2 alin. (1) și (1¹): „(1) *Acțiunile și cererile evaluabile în bani, introduse la instanțele judecătorești, se taxează astfel: [...]*

(1¹) *Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și cererilor privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea unui act juridic patrimonial, precum și cererilor privind constatarea existenței sau inexistenței unui drept patrimonial; cererea privind repunerea părților în situația anterioară este scutită de taxă de timbru dacă este accesorie cererii privind declararea nulității, anularea, rezoluțiunea sau rezilierea actului juridic patrimonial*”.

— Art. 11 alin. (1): „*Cererile pentru exercitarea apelului sau recursului împotriva hotărârilor judecătorești se taxează cu 50% din:*

— *taxa datorată pentru cererea sau acțiunea neevaluabilă în bani, soluționată de prima instanță;*

— *taxa datorată la suma contestată, în cazul cererilor și acțiunilor evaluabile în bani*”.

— Art. 20 alin. (3): „(3) *Neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii*”.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și ale art. 24 privind dreptul la apărare.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

Cu privire la aspectele criticate în prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea s-a pronunțat de nenumărate ori. În acest sens, amintim, cu titlu exemplificativ: Decizia nr. 1.587 din 19 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 28 ianuarie 2010, Decizia nr. 808 din 19 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 23 iunie 2009, Decizia nr. 640 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 11 iunie 2009, și Decizia nr. 40 din 13 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 27 februarie 2009.

Prin aceste decizii Curtea a reținut că accesul liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție, nu înseamnă gratuitate. Nicio dispoziție constituțională nu interzice stabilirea taxelor de

timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. Regula este cea a timbrării acțiunilor în justiție, excepțiile fiind posibile numai în măsura în care sunt stabilite de legiuitor. Cheltuielile ocazionate de realizarea actului de justiție sunt cheltuieli publice, la a căror acoperire, potrivit art. 56 din Constituție, cetățenii sunt obligați să contribuie prin impozite și taxe, stabilite în condițiile legii.

Atât obligația de plată a taxelor judiciare, cât și excepțiile stabilite de lege se aplică deopotrivă tuturor cetățenilor aflați în situații identice, precum și tuturor litigiilor de aceeași natură, neexistând discriminări sau privilegii contrare prevederilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție.

Plata taxelor judiciare de timbru fiind o condiție legală pentru începerea proceselor civile, obligația la plata anticipată a acestor taxe (în unele cazuri până la un termen ulterior, stabilit de instanța judecătorească) este justificată, ca și sancțiunea anulării acțiunii sau cererii, în caz de neplată a acestora.

De asemenea, la finalul procesului judiciar sarcina suportării cheltuielilor judiciare, inclusiv a celor constând în plata taxelor de timbru, revine persoanei care a căzut în pretenții sau care, în cauzele nelitigioase, a beneficiat de prestațiile efectuate, în condițiile legii, de organele de justiție.

Din cele de mai sus rezultă că nu sunt încălcate nici prevederile art. 24 din Constituție.

De asemenea, Curtea, în jurisprudența sa, a reținut că, în cazul drepturilor patrimoniale și al actelor juridice patrimoniale, acțiunile în constatare sau cererile în anulare, rezoluțiune sau reziliere au caracterul unei acțiuni în realizarea dreptului, întrucât tind la readucerea în patrimoniul reclamantului a unui bun evaluabil în bani. Or, apare ca fiind pe deplin justificată soluția adoptată de legiuitor în cuprinsul dispozițiilor art. 2 alin. (1¹) din lege în materia timbrării unor astfel de acțiuni cu o taxă calculată în funcție de valoarea bunului, tocmai în scopul instituirii unui tratament juridic identic cu cel aplicabil acțiunilor sau cererilor evaluabile în bani, reglementat de prevederile art. 2 alin. (1).

Așa fiind, pentru acțiunile reglementate în ipoteza normei juridice criticate, indiferent dacă se solicită sau nu, distinct, repunerea părților în situația anterioară, taxarea acțiunii se va face la valoarea bunului, în vreme ce taxa cu valoare fixă urmează a fi datorată numai în cazul acțiunilor care au ca obiect drepturi, respectiv acte juridice nepatrimoniale.

Întrucât în cauza de față nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (1¹), art. 11 alin. (1) și art. 20 alin. (3) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Societatea Comercială „RR Turism” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 8.599/3/2009 al Curții de Apel București — Secția a VI-a comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 460

din 20 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 1073, art. 1075 și art. 1077 din Codul civil

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 1073, art. 1075 și art. 1077 din Codul civil, excepție ridicată de Rozalia Szabo în Dosarul nr. 3.270/320/2006 (nr. în format vechi 9/2009) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Se prezintă Arvay Tunde Ana, interpret de limbă maghiară, solicitată în cauză.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că nu există motive pentru ca instanța de contencios constituțional să reconsidere jurisprudența în materie a Curții.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.270/320/2006 (nr. în format vechi 9/2009), **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 1073, art. 1075 și art. 1077 din Codul civil.**

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Szabo Rozalia într-o cauză civilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât permit instanței de judecată ca, pe baza unei promisiuni sinalagmatice încheiate sub forma înscrisului sub semnătură privată, să dispună obligarea la încheierea unui contract de vânzare-cumpărare în formă autentică, în caz contrar, hotărârea instanței ținând loc de consimțământ. Procedând astfel, consideră că instanța nu face altceva decât „să construiască ea contractul”, fără a exista acordul de voință în forma imperativ cerută de lege, pornind de la un presupus acord consensual, insuficient pentru a da naștere vânzării.

Tribunalul Mureș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile criticate stabilesc posibilitatea instanței de judecată de a pronunța o hotărâre care să țină loc de contract, posibilitate care există doar în cazul în care anterior obligația de a încheia contractul a fost asumată de părți printr-un antecontract. Consideră că textele de lege criticate nu aduc vreo ingerință nelegitimă dreptului de proprietate, ci se referă doar la executarea unei obligații contractuale, indiferent de titularul dreptului de proprietate care își asumă obligația de a încheia în formă autentică un contract cu privire la vânzarea unui teren.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, având următorul conținut: „(12) În situația în care după încheierea unui antecontract cu privire la teren, cu sau fără construcții, una dintre părți refuză ulterior să încheie contractul, partea care și-a îndeplinit obligațiile poate sesiza instanța competentă care poate pronunța o hotărâre care să țină loc de contract.”

Totodată, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 1073, art. 1075 și art. 1077 din Codul civil, potrivit cărora:

— Art. 1073: „Creditorul are dreptul de a dobândi îndeplinirea exactă a obligației, și în caz contrar are dreptul la dezdăunare.”;

— Art. 1075: „Orice obligație de a face sau de a nu face se schimbă în dezdăunări, în caz de neexecutare din partea debitorului.”;

— Art. 1077: „Nefiind îndeplinită obligația de a face, creditorul poate asemenea să fie autorizat a o aduce el la îndeplinire, cu cheltuiala debitorului.”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 44 alin. (2) referitoare la

garantarea și ocrotirea proprietății private și ale art. 124 alin. (2) potrivit căroră justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

Totodată, autorul invocă și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil, precum și prevederile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, referitoare la egalitatea în fața legii și dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări.

Analizând excepția, Curtea constată următoarele:

I. În ceea ce privește prevederile art. 5 alin. (2) din titlul X „Circulația juridică a terenurilor” al Legii nr. 247/2005, acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate raportate la dispozițiile constituționale privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate.

Astfel, prin Decizia nr. 714 din 17 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 578 din 31 iulie 2008, Curtea a reținut că prin încheierea unui antecontract sub forma unei promisiuni sinalagmatice de vânzare și de cumpărare a unui imobil, se naște în sarcina părților antecontractului obligația de a face, respectiv de a încheia un contract de vânzare-cumpărare în viitor. În caz de neexecutare a obligațiilor asumate, operează răspunderea contractuală, executarea în natură a obligației „de a face” putându-se realiza prin acțiune personală având ca obiect pronunțarea unei hotărâri ce ține loc de contract de vânzare-cumpărare. Curtea a constatat că prevederile criticate nu contravin dispozițiilor constituționale ale art. 44 alin. (2), deoarece, în cazul în care instanța de judecată nu pronunță o hotărâre care să țină loc de contract de vânzare-cumpărare, partea în culpă este obligată la plata de daune interese sau instanța de judecată poate constrânge părțile să încheie contractul prin stabilirea de daune cominatorii până la executarea obligației în natură.

Totodată, Curtea reține că textul de lege criticat nu conține vreo prevedere care să îngreuească accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, părțile în proces beneficiind de toate garanțiile procesuale pentru realizarea deplină a acestor drepturi, supunându-se cenzurii instanței măsura dispusă în cadrul unei proceduri contradictorii.

Celelalte dispoziții constituționale și cele din actele internaționale la care România este parte nu sunt incidente în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 5 alin. (2) din titlul X al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente și ale art. 1073, art. 1075 și art. 1077 din Codul civil, excepție ridicată de Rozalia Szabo în Dosarul nr. 3.270/320/2006 (nr. în format vechi 9/2009) al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

II. Referitor la prevederile art. 1073 din Codul civil, prin Decizia nr. 1.309 din 2 decembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 884 din 29 decembrie 2008, Curtea a reținut că acesta face parte din Capitolul VII al Codului civil — „Despre efectele obligațiilor” — și stabilește regula de principiu potrivit căreia creditorul are dreptul de a urmări și de a obține de la debitor îndeplinirea exactă a prestației la care s-a obligat sau de a cere daune interese în caz de neexecutare. Or, tocmai finalitatea acestui text din Codul civil constă în realizarea drepturilor legale ale creditorului prin determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți. Așa fiind, Curtea nu a reținut existența vreunei contradicții între aceste prevederi de lege și dispozițiile constituționale referitoare la accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil sau cele referitoare la garantarea și ocrotirea proprietății.

III. Cât privește art. 1077 din Codul civil, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 134 din 5 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 28 aprilie 2009, faptul că prevederile criticate constau în determinarea debitorului de a executa obligația la care este ținut în temeiul unui contract încheiat între părți, sub sancțiunea suportării cheltuielilor pe care le implică executarea. Prin exercitarea acestei constrângeri cu caracter pecuniar se urmărește contracararea manoperelor abuzive, care ar duce la întârzierea îndeplinirii obligațiilor asumate de debitor, în vederea asigurării celerității, ca exigență a executării obligațiilor civile. Astfel, prin executarea silită a unei obligații de a face, se asigură realizarea drepturilor legale ale creditorului, aceasta dând expresie principiului garantării dreptului de proprietate privată.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, atât considerentele, cât și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

IV. Potrivit prevederilor art. 1075 din Codul civil, „Orice obligație de a face sau de a nu face se schimbă în dezdăunări, în caz de neexecutare din partea debitorului”, partea în culpă fiind obligată la plata de daune interese, text ce este în acord cu dispozițiile constituționale invocate de autor.

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 507

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. 2
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Federalcoop Argeș — Societate Cooperativă din Pitești în Dosarul nr. 1.165/109/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 22 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.165/109/2009, **Tribunalul Argeș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. 2 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de contestatoarea Federalcoop Argeș — Societate Cooperativă din Pitești cu ocazia soluționării recursului civil formulat împotriva Încheierii de ședință din 7 ianuarie 2009, pronunțată în Camera de Consiliu de Judecătoria Pitești, în contradictoriu cu intimații Aurel Stângă și Elena Stângă, având ca obiect îndreptarea erorilor materiale.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile de lege criticate contravin prevederilor art. 24 alin. (1) din Constituție și prevederilor art. 26 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în sensul că „părțile vor fi citate să dea lămuriri”, și nu „părțile vor fi citate numai dacă instanța socotește”.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 281 alin. 2 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul cuprins: *„Instanța se pronunță prin încheiere dată în camera de consiliu. Părțile vor fi citate numai dacă instanța socotește că este necesar să dea anumite lămuriri.”*

Textele invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 24 alin. (1) din Constituție privind dreptul la apărare și ale art. 26 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind *Adunarea plenară a Curții*.

Examinând excepția, Curtea constată că, prin procedura reglementată de dispozițiile de lege criticate, partea care formulează o cerere de îndreptare a dispozitivului unei hotărâri judecătorești, în temeiul art. 281 din Codul de procedură civilă, nu urmărește schimbarea soluției pronunțate de instanța de judecată, ci doar îndreptarea unor erori materiale sau înlăturarea unor neclarități ivite cu privire la dispozitiv. Instanța care soluționează o astfel de cerere nu judecă fondul cauzei, așa încât nu poate fi reținută încălcarea textelor constituționale și convenționale invocate.

Dispozițiile de lege criticate sunt norme de procedură cuprinse în secțiunea VI *„Îndreptarea, lămurirea și completarea hotărârii”* din cap. IV *„Hotărârile”* al titlului III *„Procedura înaintea primei instanțe”* din Cartea a doua *„Procedura contencioasă”* a Codului de procedură civilă. Potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, procedura de judecată este stabilită de legiuitor, evident fără a fi încălcate prevederile sau principiile constituționale.

De altfel, Curtea s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor de lege criticate, de exemplu, prin Decizia nr. 34/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 22 februarie 2007, constatând că acestea sunt constituționale.

În speță, însă, autorul excepției nu formulează o veritabilă critică de neconstituționalitate, el fiind nemulțumit de reglementarea adoptată de legiuitor. Dacă ar proceda la

modificarea sau completarea textului de lege criticat în sensul solicitat de autorul excepției, Curtea și-ar depăși competența stabilită prin Constituție și Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

În aceste condiții, atribuțiile Curții Constituționale privind analiza conformității unor texte de lege cu Constituția nu se pot extinde și asupra aspectelor invocate de autorul excepției în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 281 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Federalcoop Argeș — Societate Cooperativă din Pitești în Dosarul nr. 1.165/109/2009 al Tribunalului Argeș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 508

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transbus” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 1.038/197/2009 al Judecătoria Brașov.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 18 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 1.038/197/2009, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Transbus” — S.A. din Brașov într-o cauză având ca obiect o cerere de somare la plată, în contradictoriu cu Direcția Regională de Drumuri și Poduri Brașov.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că procedura reglementată de art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 este contrară prevederilor constituționale ale art. 16, 44 și 57. Astfel, în cazul contractelor sinalagmatice în care părțile își asumă drepturi și obligații corelate, creditorul beneficiază de o poziție privilegiată, deoarece are dreptul să ceară instanței de judecată emiterea

unei ordonanțe care să conțină somația de plată, deși nu și-a îndeplinit propria obligație asumată prin contract. De asemenea, textul de lege criticat „aduce atingere echilibrului patrimonial”, pentru că doar creditorul poate introduce în patrimoniul său beneficiul dreptului urmărit, deși părțile au avut în vedere obținerea unui folos reciproc.

Tribunalul Brașov și-a exprimat opinia că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, dispoziții care au următorul cuprins: „(1) *Procedura somației de plată se desfășoară, la cererea creditorului, în scopul realizării de bunăvoie sau prin executare silită a creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani, asumate prin contract constat printr-un înscris ori determinate potrivit unui statut, regulament sau altui înscris, însușit de părți prin semnătură ori în alt mod admis de lege și care atestă*

drepturi și obligații privind executarea anumitor servicii, lucrări sau orice alte prestații.”

Prevederile constituționale pretins încălcate sunt cele ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 57 referitoare la exercitarea drepturilor și a libertăților.

Examinând critica, Curtea reține că autorul excepției, în fața aceleiași instanțe de judecată, a mai invocat neconstituționalitatea textului de lege menționat cu raportare la aceleași prevederi constituționale și cu motivare identică. Curtea, prin Decizia nr. 1.111 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 657 din 2 octombrie 2009, a statuat că dispozițiile art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 sunt constituționale. Cu acel prilej, Curtea a constatat că, potrivit textului de lege criticat, „creditorul poate introduce acțiune pentru obținerea unei somații de plată a unei sume de bani asumată prin contract, în situația în care creanța este certă, lichidă și exigibilă. Atunci când izvorăște din contracte sinalagmatice, creanța nu poate deveni certă, lichidă și exigibilă decât în condițiile convenite de părțile contractante, astfel încât dispoziția supusă controlului nu creează, pentru creditor, o situație privilegiată, în sensul absolvirii sale de obligația asumată, ci pune la dispoziția sa o procedură specială, derogatorie de la normele procedurii civile, simplificată și accelerată pentru recuperarea, cu celeritate, a creanțelor sale.”

De asemenea, Curtea a constatat că „executarea oricărei obligații de a da determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui obligat să dea. În toate cazurile în care o asemenea obligație se execută, chiar și în mod silit, pe baza unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile, prevăzută cu formulă executorie, atingerea adusă dreptului de proprietate, prin diminuarea patrimoniului datornicului, se înscrie în limitele prevederilor constituționale”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele acestei decizii subzistă și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, excepție ridicată de Societatea Comercială „Transbus” — S.A. din Brașov în Dosarul nr. 1.038/197/2009 al Judecătoriei Brașov.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 513

din 27 aprilie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. 1 și art. 673⁹
din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent-șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan-George Istrate în Dosarul nr. 11.097/303/2006 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.097/303/2006, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Ioan-George Istrate cu ocazia soluționării apelurilor formulate împotriva Sentinței civile nr. 2.330 din 3 aprilie 2008, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București într-o cauză civilă având ca obiect partaj bunuri comune.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia invocă înfrângerea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (3) și art. 53. În acest sens arată, în esență, că, prin posibilitățile pe care dispozițiile legale criticate le instituie în favoarea creditorului unuia dintre soți, lipsesc de conținut garanția constituțională a dreptului de proprietate privată. De asemenea, arată că posibilitatea instanței de judecată de a dispune partajarea bunurilor, la cererea creditorului și când numai unul dintre soți este debitor, are semnificația restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, respectiv o restrângere a dreptului de proprietate și a atributelor acestuia. În fine, autorul excepției susține că dispozițiile de lege criticate înfrâng art. 47 din Constituție referitoare la dreptul la un trai decent, deoarece „se ajunge la situația ca o persoană tânără, fără alte posibilități materiale, să fie lipsită de dreptul său și să fie obligată să își continue existența fără a avea o locuință”.

Instanța de judecată apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 493 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă. În realitate, autorul excepției critică doar dispozițiile alin. 1 al art. 493 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 493 alin. 1: „*Creditorii personali ai unui debitor coproprietar sau codevălmaș nu vor putea să urmărească partea acestuia din imobilele aflate în proprietate comună, ci vor trebui să ceară mai întâi împărțeala acestora.*”;

— Art. 673⁹: „*La formarea și atribuirea loturilor, instanța va ține seama, după caz, și de acordul părților, mărimea cotei-părți ce se cuvine fiecăreia ori masa bunurilor de împărțit, natura bunurilor, domiciliul și ocupația părților, faptul că unii dintre coproprietari, înainte de a se cere împărțeala, au făcut construcții, îmbunătățiri cu acordul coproprietarilor sau altele asemenea.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1), alin. (2) teza întâi și alin. (3) privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra dispozițiilor art. 493 alin. 1 din Codul de procedură civilă s-a pronunțat prin Decizia nr. 921 din 18 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 21 noiembrie 2007. Cu acel prilej, Curtea a reținut că, departe de a contraveni prevederilor art. 44 din Constituție ce au ca obiect garantarea dreptului de proprietate, reglementarea legală dedusă controlului le dă expresie, întrucât împărțeala pe care o instituie, ca o condiție prealabilă imperativă a realizării creanței față de debitorul coproprietar, constituie o măsură de protecție a dreptului celui alt coproprietar, care nu are calitatea de debitor față de creditorul următor.

Așa fiind, dispozițiile art. 493 alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt în concordanță cu prevederile constituționale ale art. 44, inclusiv cu cele ale art. 53, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, restrângere care, astfel cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat.

În ceea ce privește dispozițiile art. 673⁹ din Codul de procedură civilă, se constată că acestea au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 182 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 11 iunie 2003, Curtea a observat că textul de lege criticat pentru neconstituționalitate stabilește criteriile de care instanța trebuie să țină seama la formarea și atribuirea loturilor pentru realizarea împărțelii judiciare. Examinând aceste criterii

legale, Curtea a reținut că existența lor este justificată rațional și obiectiv, având finalitatea de a îndruma instanța tocmai pentru a evita arbitrarul în formarea loturilor și atribuirea lor acelor părți care au un drept de proprietate comună. Textul criticat nu prevede, prin reglementarea criteriilor, niciun fel de inegalitate sau discriminare, întrucât, fără a se crea vreo diferențiere, este aplicabil tuturor părților, în aceeași măsură. În consecință, Curtea a constatat că nu sunt încălcate dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. 1 și art. 673⁹ din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan-George Istrate în Dosarul nr. 11.097/303/2006 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 aprilie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent-șef,
Doina Suliman

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

